

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/88/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124264158
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124264158.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s. r. o., so sídlom Tolstého 1201/20, Žilina, IČO: 50 496 166, zastúpeného Advokátskou kanceláriou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s. r. o., so sídlom Tolstého 1201/20, Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 643,99 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 81C/46/2024-76 zo dňa 4. júla 2024, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 643,99 eur a úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 643,99 eur od 20.03.2024 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 643,99 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 20.12.2023 došlo v A. B. k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle držiteľky C. D., pričom ku vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovanej. Poškodená nechala svoje motorové vozidlo za účelom opravy odviezť do autoservisu, na čo bezprostredne nadväzovalo uzavretie zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 1694/2023 zo dňa 28.12.2023, na základe ktorej prenajal žalobca poškodené náhradné motorové vozidlo. Nájom náhradného vozidla trval od 28.12.2023 do 13.02.2024 po dobu zotrvania poškodeného vozidla v autoservise, po ktorú nemohla poškodená s motorovým vozidlom nijakým spôsobom disponovať. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenej faktúru č. 1752024 splatnú dňa 28.02.2024 na sumu 1.825,81 eur s DPH za 48 dní, t. j. za dobu užívania náhradného vozidla. Vo fakturovanej sume bol zahrnutý aj jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla. Poškodená odplatne postúpila svoju budúcu pohľadávku voči žalovanej titulom jej nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla na žalobcu. Započítaním pohľadávky poškodenej na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobcu voči poškodenej, vyplývajúcou z uvedenej faktúry vznikla žalobcovi voči žalovanej pohľadávka vo výške 1.825,81 eur s DPH, ktorej postúpenie poškodená oznámila žalovanej. Žalovaná dňa 04.03.2024 poskytla žalobcovi poistné plnenie len vo výške 1.181,82 eur, poistné plnenie krátila nedôvodne a na základe svojvoľných výpočtov. Žalovaná suma predstavuje rozdiel medzi nákladmi na nájom náhradného vozidla, vyplývajúcimi z uvedenej faktúry a poskytnutým

poistným plnením žalovanou. Žalovaná sa dostala do omeškania s poskytnutím poistného plnenia žalobcovi ako postupníkovi v celosti, ktoré bola povinná poskytnúť žalobcovi najneskôr do 19.03.2024. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť. Podľa nej žalobca v spore nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom na uplatňovanie pomernej časti nákladov za prenájom náhradného vozidla vo výške 643,99 eur. Uviedla, že keďže záväzok poškodenej voči žalobcovi mal zaniknúť na základe započítania, t. j. iným spôsobom ako splnením, resp. reálnym poskytnutím peňazí zo strany poškodenej, má za to, že na strane poškodenej nemôže ani existovať žiadna škoda v podobe nákladov vynaložených na prenájom náhradného vozidla a potom nemohlo dôjsť ani k postúpeniu tejto pohľadávky. Pohľadávka žalobcu na úhradu faktúry za nájom zo dňa 13.02.2024 a pohľadávka poškodenej na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky v čase vykonania započítacieho právneho úkonu vo forme dohody neboli spôsobilé na započítanie, keďže neboli splatné, a teda nemohlo dôjsť k platnému započítaniu týchto pohľadávok. Samotná skutočnosť, že žalovaná z hľadiska korektnosti plnila čiastočne voči žalobcovi ako subjektu, ktorý v mene poškodenej daný nárok uplatnil, ešte samo o sebe neznamená, že žalovaná by týmto čiastočným plnením akýmkoľvek spôsobom uznala aj aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v tomto konaní. Ďalej žalovaná poukázala na skutočnosť, že denná sadzba za prenájom náhradného vozidla bola medzi poškodenou a žalobcom dojednaná vo výške 37 eur s DPH/deň, bola dojednaná v neprimeranej výške, keďže podľa jej názoru túto dennú sadzbu za prenájom náhradného vozidla nemožno považovať za obvyklú cenu za prenájom vozidla rovnakej triedy v danom mieste a čase. Doba nájmu náhradného vozidla trvala od 28.12.2023 do 13.02.2024, t. j. v celkovom rozsahu 48 dní, na základe čoho aj žalobca vystavil poškodenej faktúru č. 01752024 zo dňa 13.02.2024 na sumu 1.825,81 eur s DPH. S poukazom na rozhodnutia iných odvolacích súdov v otázke primeranosti ceny za denný prenájom náhradného vozidla považovala za obvyklú cenu v danom mieste a čase priznanú sadzbu vo výške 26,64 eur s DPH za deň. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 4 ods. 1 až 4, § 11 ods. 6 až 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 427 ods. 1, 2, § 442 ods. 1, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že dňa 20.12.2023 došlo v A. B. k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle poškodenej, ktorá bola aj jeho držiteľom v čase dopravnej nehody a k vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovanej. Tiež nebolo sporné, že poškodená na základe zmluvy o nájme uzavretej so žalobcom užívala náhradné vozidlo v období od 28.12.2023 do 13.02.2024, kedy sa poškodené motorové vozidlo nachádzalo v oprave. Pokiaľ žalovaná namietala aktívnu legitimáciu žalobcu v konaní, súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobca nadobudol žalovanú pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú uzavrel s poškodenou. Súd mal preukázané, že zmluva o nájme náhradného vozidla uzatvorená medzi poškodenou a žalobcom obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti. S poukazom na § 663 Občianskeho zákonníka, podstatnými náležitosťami nájomnej zmluvy sú dojednania o predmete nájmu a nájmomnom, čo zmluva v prejednávanej veci nesporne obsahovala. Pohľadávka, ktorá vznikla z tohto zmluvného vzťahu bola platne postúpená na žalobcu písomnou zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 13.02.2024. Poškodená za účelom opravy vozidla odovzdala motorové vozidlo autoservisu AT a. s. TOYOTA. Medzi stranami nebolo sporné, že počas trvania opravy poškodeného vozidla si poškodená prenajala motorové vozidlo NISSAN Micra, AT, EČ: E., na základe zmluvy o nájme dopravného prostriedku, ktorú uzatvorila poškodená so žalobcom ako prenajímateľom. Po skončení nájmu vystavil žalobca poškodenej faktúru č. 01752024 na sumu 1.825,81 eur za obdobie od 28.12.2023 do 13.02.2024. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.02.2024 uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodenou ako postupcom vyplýva, že ňou bola postúpená pohľadávka vo výške 1.825,81 eur z titulu nároku poškodenej voči poisťovni, žalovanej podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. Nárok predstavoval účelne vynaložené náklady na nutné užívanie náhradného motorového vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 20.12.2023 na vozidle Toyota Aygo x, EČ: A.. Zmluvné strany sa dohodli, že postúpenie pohľadávky je odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky je vo výške 1.825,81 eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 01752024 vystavenej žalobcom ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla. Zároveň sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na náhradu nájomného za náhradné vozidlo sa podpisom zmluvy započítajú, pričom žalobca si bude uvedenú pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Listom zo dňa 13.02.2024 poškodená podľa § 526 Občianskeho zákonníka oznámila žalovanej postúpenie pohľadávky. Poškodená teda úhradu nájomného považovala za škodu, na zaplatenie ktorej jej vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči žalovanej v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 Z. z. a ktorý si mohla voči žalovanej ako poisťovateľovi uplatniť priamo. Na základe tohto zákona tak vznikol záväzkovo právny vzťah medzi poškodenou a poisťovateľom (žalovanou),

kde na jednej strane vystupuje poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodená ako subjekt oprávnený na prijatie takéhoto plnenia. Tento nárok (pohľadávka) je spôsobilý byť predmetom postúpenia v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Argumentácia žalovanej, čo do jej tvrdení o nepreukázaní /neuplatnení pohľadávky voči žalovanej poisťovni, či absencii reálneho vynaloženia nákladov a rovnako tak aj jej tvrdenia ohľadom postúpenia neexistujúcej pohľadávky, neobstojí. Žalovaná pri takto prezentovaných tvrdeniach totiž nevenovala dostatočnú pozornosť samostatnosti právnych vzťahov, ktoré vznikli poškodenej na jednej strane vo vzťahu k žalovanej a ktoré vznikli poškodenej vo vzťahu k žalobcovi na strane druhej. Zo vzťahu medzi poškodenou (veriteľom) a žalovanou (dlžníkom) vznikla pohľadávka na náhradu škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou poisteného motorového vozidla a zo vzťahu medzi poškodenou (dlžníkom) a žalobcom (veriteľom) vznikla pohľadávka na nájomnom. Skutočnosť, že poškodená mala vo vzťahu k žalobcovi postavenie dlžníka nebránila tomu, aby poškodená na zmluvnom základe previedla svoju pohľadávku voči žalovanej na žalobcu postupom súladným s § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. V dôsledku uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávky je daná aktívna legitímácia žalobcu, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodenou ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenej ako následok dopravnej nehody, pričom postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatnosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka, (aj premlčaná) a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá a identifikovateľná. Je taktiež nepochybné, že majetok poškodenej sa zmenšil. Majetkom nie sú len peniaze vo forme hotovosti, či pohľadávky voči banke, ale aj iné pohľadávky - v danom prípade pohľadávka na náhradu škody voči škodcovi. Žalobca bol v tomto prípade ochotný akceptovať, aby mu poškodená za prenájom vozidla zaplatila touto pohľadávkou. U poškodenej teda došlo k zníženiu jej aktív, keď najskôr mala vo svojom majetku pohľadávku voči škodcovi a po uzatvorení zmluvy o postúpení o túto prišla. Na základe uvedeného súd konštatoval, že postúpenie pohľadávky medzi žalobcom a poškodenou bolo platné a vyplýva z neho aktívna legitímácia žalobcu v spore. Ani samotná žalovaná nemala pochybnosť o platnosti postúpenia pohľadávky, čo vyplýva z jej správania sa, keď časť poistného plnenia z tejto poistnej udalosti žalobcovi zaplatila po ukončení poistného šetrenia dňa 04.03.2024, čo mal súd preukázané oznámením o poistnom plnení. Súd ďalej uviedol, že žalovaná namietala výšku žalobcom účtovanej dennej sadzby za prenájom náhradného vozidla. Súd žalobcom účtovanú sumu 37 eur za jeden deň prenájmu náhradného motorového vozidla považoval za cenu obvyklú pri danom type a značke vozidla. Súd v tejto súvislosti poukázal na to, že výšku ceny nájmu náhradného vozidla je nevyhnutné posudzovať v spojitosti s ďalšími okolnosťami, pričom za neprimerane vysokú cenu možno považovať iba takú cenu, ktorá výrazne vybočuje z cenového pásma v danom mieste a čase. Pri posudzovaní ceny obvyklej je preto nevyhnutné vychádzať z celého cenového pásma, teda najnižších, ale aj najvyšších cien, nejde však o cenu priemernú. Pokiaľ cena nájmu z tohto pásma nevybočuje, je potrebné ju akceptovať ako cenu obvyklú. Zo žalobcom predložených cenníkov a potvrdení viacerých požičovní vozidiel vyplynulo, že suma 37 eur za jeden deň prenájmu náhradného vozidla zn. Nissan Micra, AT, nie je neobvyklá cena alebo celkom premrštená, preto je potrebné ju považovať za cenu obvyklú, a to aj napriek tomu, že žalovaná predložila v konaní cenníky s nižšou cenou požičovného. Ako bolo uvedené, nenahrádza sa poškodenej, resp. jej právnemu nástupcovi cena najnižšia, akú našla žalovaná na internete, ale cena obvyklá, ktorá nevybočuje z cenového pásma najnižších, ale aj najvyšších cien nájmu daného náhradného vozidla. Od poškodenej nemožno spravodlivo žiadať, aby v situácii, keď v dôsledku škodovej udalosti, ktorú nezavinila a pri ktorej bolo poškodené jej vozidlo, riešila náhradu za svoje poškodené vozidlo tak, že bude realizovať výskum cenových relácií v rôznych autopožičovniach v závislosti od podmienok prenájmu a následne uskutoční výber najlacnejšej autopožičovne, bez ohľadu na podmienky prenájmu. Pokiaľ aj žalovaná predložila cenníky s nižšími cenami, súd uviedol, že obe uvedené spoločnosti sídli v Košiciach, jedna má pobočku v Prešove. Vzhľadom k tomu, že žalobca sídli v F., poškodená má bydlisko v okrese A. G., dokonca aj servis, kde bola oprava vykonaná, sídli v Žiline, bolo by neúčelné, aby si poškodená prenajíkala vozidlo v Košiciach, keď vzdialenosť medzi A. G. a D. je 346 km a medzi A. G. a F. iba 34 km. Za neopodstatnenú súd vyhodnotil aj námietku žalovanej, že si žalobca z uplatňovaného nároku neodpočítal prevádzkové náklady, ktoré by poškodená inak vynaložila na prevádzku svojho vozidla, ak by poškodené nebolo, a ktoré žalovaná vyčíslila v oznámení o poistnom plnení v sume 113,45 eur ako opotrebenie - rozdiel technických hodnôt pred najazdením km TH1 a po najazdení 1345 km TH2 a v sume 13,45 eur ako zníženie 0,01 eur/1 km. Ak žalovaná vykonala zníženie náhrady škody, zaťažovala ju dôkazné bremeno toto svoje tvrdenie preukázať a uviesť, na

základe akých skutočností dospela k uvedenej výške prevádzkových nákladov. Vozidlo poškodenej bolo v servise z dôvodu, ktorý nijako nezavinila, napriek tomu vozidlo nemohla používať počas doby opravy. Táto skutočnosť nemôže zakladať obohatenie poškodenej na žalovanou tvrdených ušetrených prevádzkových nákladoch, keďže vzhľadom na skutočnosť poškodenia vozidla a jeho následnú opravu, nemožno jednoznačne konštatovať rovnakú hodnotu vozidla, akú by malo bez tohto poškodenia. Ak by sa mal akceptovať žalovanou uvedený výpočet daných prevádzkových nákladov poškodenej, išlo by o hodnotenie na základe jednostranného výpočtu v prospech žalovanej bez komplexného vyhodnotenia situácie poškodenej ohľadom hodnoty jej vozidla a tým aj výšky skutočnej škody po poškodení vozidla. Súd považoval uvedené krátenie za neoprávnené a svojvoľné konanie žalovanej (obdobne aj rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 14Cob/204/2016). Súd taktiež považoval jednorazový poplatok 50 eur, účtovaný prenajímateľom vozidla, za opodstatnený náklad, vyplývajúci zo zmluvných dojednaní a súvisiaci s prenájomom vozidla. Poškodená tento poplatok preukázateľne uhradila, pričom je potrebné ho zahrnúť medzi škodu, ktorá vznikla poškodenej v dôsledku poistnej udalosti. Poplatok je všeobecne paušalizovaný ako jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla, ide teda o náklady spojené s prenájomom náhradného vozidla. Tento poplatok mal nesporný hmotnoprávny základ vyplývajúci zo zmluvného vzťahu založeného zmluvou o nájme, uzatvorenou medzi žalobcom a poškodenou a z hľadiska nutnosti a účelnosti jeho vynaloženia, a teda dôvodnosti uplatnenia tohto poplatku v rámci náhrady škody, mal súd za to, že aj uvedená časť je krytá príčinnou súvislosťou spojenou so vznikom dopravnej nehody. Uvedené náklady tak boli vynaložené nutne a účelne, keďže boli vynaložené počas vykonávania opravy poškodeného vozidla a boli vynaložené vo výške určenej v zmysle cenníka prenajímateľa náhradného vozidla za obdobné vozidlo. Sumarizujúc uvedené súd dospel k záveru, že žalobca v spore preukázal, že žalobou uplatnený nárok predstavuje náklady účelne vynaložené za nutné a dôvodné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou na vozidle poškodenej, z ktorých časť žalovaná neuhradila. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 643,99 eur žalobcovi, ktorá suma predstavuje rozdiel sumy vyúčtovanej za prenájom náhradného vozidla 1.825,81 eur a sumy už žalovanou uhradenej, t. j. 1.181,82 eur. Žalovaná sa dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, preto vzniklo žalobcovi právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Podľa právneho názoru uvedeného v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 309/2020, ak poisťovňa bola poškodeným priamo žalovaná, na priznanie úroku z omeškania sa vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poistnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplate žiadanej náhrady skutočne došlo. S prihliadnutím na vyslovený právny názor najvyššej súdnej autority, súd priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,50 % ročne, ktoré si žalobca uplatnil v zákonnej výške podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. z priznanej sumy 643,99 eur od 20.03.2024 do zaplatenia. Žalovaná bola povinná v zmysle § 11 ods. 7 zákona o PZP, poskytnúť poistné plnenie do 15 dní od skončenia prešetrovania poistnej udalosti. Ku skončeniu prešetrovania poistnej udalosti došlo dňa 04.03.2024, čo výslovne uviedla žalovaná v oznámení zo dňa 04.03.2024. Žalovaná preto bola povinná poskytnúť poistné plnenie dňa 19.03.2024 a keďže toto neučinila, nasledujúcim dňom, t. j. od 20.03.2024 sa dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Bola toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil jej námietku, týkajúcu sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu je v tejto časti nezrozumiteľné, nepreskúmateľné, nepresvedčivé, neúplné, ako aj vnútorne rozporné a nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súd na jednej strane v odôvodnení rozsudku konštatuje, že zo vzťahu medzi poškodenou (veriteľom) a žalovaným (dlžníkom) mala vzniknúť pohľadávka na náhradu škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou poisteného motorového vozidla, no na strane druhej uvádza, že táto postúpená pohľadávka mala mať charakter budúcej pohľadávky. Nie je teda vôbec zrejmé, či podľa súdu v čase pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.02.2024 nárok poškodenej voči žalovanej ako poisťovateľovi ešte ani vôbec neexistoval, a tento mal podľa súdu vzniknúť až podpisom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.02.2024, alebo či tento nárok poškodenej voči žalovanej ako poisťovateľovi mal podľa súdu už existovať aj pred podpisom zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.02.2024. Ďalej súd uviedol, že v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mal vzniknúť záväzkový právny vzťah medzi

poškodenou a žalovanou ako poisťovateľom, kde na jednej strane má vystupovať poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodená ako subjekt oprávnený na prijatie takéhoto plnenia. Tieto závery súdu sú však v celom rozsahu nesprávne. Ako už uviedla v duplike zo dňa 11.06.2024, v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona o PZP a v spojení so zásadou náhrady skutočnej škody vyjadrenej v § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že na to, aby poškodenej voči žalovanej ako poisťovateľovi vôbec vznikol zákonný nárok na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla je nevyhnutné, aby zo strany poškodeného došlo v prvom rade ku skutočnému (reálnemu) vynaloženiu nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, t. j. je nevyhnutné, aby došlo ku skutočnej (reálnej) ujme v majetkovej sfére poškodeného v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, pričom poškodený je následne aj povinný si u poisťovateľa uplatniť a preukázať mu tento nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. V tejto súvislosti súd na základe vykonaných dôkazov dospel aj k nesprávnym skutkovým zisteniam keď mal za to, že žalobca v konaní preukázal, že žalobou uplatnený nárok predstavuje náklady účelne vynaložené za nutné a dôvodné užívanie náhradného vozidla, nakoľko žalobca v priebehu konania nedoložil žiadne listinné dôkazy ktoré by preukazovali, že zo strany poškodenej došlo k úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla č. 01752024 zo dňa 13.02.2024 (napr. v podobe bankového prevodu, či pokladničného dokladu z elektronickej registračnej pokladnice). Pojem "skutočná škoda" sa dlhodobo interpretuje tak, že musí ísť o zmenšenie majetkového stavu poškodeného (R 55/1971), či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného (R 28/2007). Nepostačuje zvýšenie pasív. Ak dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, nemôže úspešne uplatniť nárok na ich náhradu z titulu zodpovednej tretej osoby za škodu, pretože mu škoda zatiaľ nevznikla, samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi ani súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh nie je totiž skutočnou škodou ani ušlým ziskom. Teda až v prípade, ak poškodený uhradí prenajímateľovi dlžnú sumu za prenájom náhradného vozidla a u poisťovateľa následne uplatní a preukáže vynaloženie týchto nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, mu vzniká voči poisťovateľovi nárok na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla, ktorý by následne bolo možné aj platne postúpiť na iný subjekt. Súd vec nesprávne právne posúdil, že v zmysle príslušných ustanovení zákona o PZP mal medzi poškodenou a žalovanou ako poisťovateľom vzniknúť záväzkový vzťah, v rámci ktorého mala mať poškodená voči žalovanej nárok na náhradu nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Súd nesprávne vyhodnotil, že v tomto prípade mali byť naplnené tieto zákonné podmienky, za splnenia ktorých mohol poškodenej voči žalovanej ako poisťovateľovi vzniknúť nárok na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla. Ďalej je úplne svojvoľná a nezrozumiteľná aj argumentácia súdu, podľa ktorej majetkom nie sú len peniaze vo forme hotovosti, či pohľadávky voči banke, ale aj iné pohľadávky - v danom prípade pohľadávka na náhradu škody voči škodcovi. Súd mal ďalej v tejto súvislosti aj za to, že žalobca bol ochotný v tomto prípade akceptovať, aby mu poškodená za prenájom vozidla zaplatila touto pohľadávkou. Podľa súdu teda u poškodenej došlo k zníženiu jej aktív, keď najskôr mala vo svojom majetku pohľadávku voči škodcovi a po uzatvorení zmluvy o postúpení o túto prišla. Zo strany žalobcu nebol žiadnym spôsobom preukázaný vznik škody na strane poškodenej v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla ako prvotný a základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, a tak poškodenej nemohol ani voči samotnému škodcovi vzniknúť nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Navyše, aby poškodenej voči žalovanému ako poisťovateľovi vznikol nárok na náhradu nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla sa okrem vzniku skutočnej škody na strane poškodenej v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla v zmysle príslušných ustanovení zákona o PZP vyžaduje aj to, aby si poškodená voči žalovanému ako poisťovateľovi nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla aj uplatnila a tento nárok žalovanému ako poisťovateľovi aj preukázala. Žalovaný opätovne poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/30/2022 zo dňa 23.08.2023, v ktorom najvyšší súd jasne odlíšil spôsob zániku záväzkov započítaním od spôsobu zániku záväzkov splnením. V tomto rozhodnutí najvyšší súd považoval za problematické už len to, že dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok bola chápaná ako podstatná súčasť iného právneho úkonu. V danej právnej veci pritom súd prvej inštancie posudzoval dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok spolu so zmluvou o postúpení pohľadávky ako jeden právny úkon, resp. dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok chápal ako podstatnú súčasť zmluvy o postúpení pohľadávky, keď uviedol, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia mal byť nárok na náhradu škody, ktorý mal podľa súdu vzniknúť poškodenou ako následok dopravnej nehody, pričom postúpená pohľadávka mala mať charakter budúcej pohľadávky, pretože jej vznik mal byť viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatnosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Toto právne posúdenie zo strany súdu nemôže vo svetle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn.

4Obdo/30/2022 obstať už len z hľadiska samotného nerozlišovania zmluvy o postúpení pohľadávky a dohody o započítaní vzájomných pohľadávok. Dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok teda nemožno nikdy chápať ako podstatnú súčasť iného právneho úkonu, predstavujúcu akýsi iný spôsob splnenia (akéhokolvek) peňažného dlhu, resp. predstavujúcu nejaký iný spôsob úhrady peňažného dlhu. Nakoľko teda zákonný nárok poškodenej voči žalovanej na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.02.2024 neexistoval a záväzok poškodenej vyplývajúci z faktúry za prenájom náhradného vozidla zanikol na základy dohody o započítaní vzájomných pohľadávok podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.02.2024, t. j. iným spôsobom ako riadnym splnením dlhu (solúciou) zo strany poškodenej, tak predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky bola neexistujúca pohľadávka poškodenej. Súd teda vec jednoznačne nesprávne právne posúdil pokiaľ dospel k záveru, že v dôsledku započítania vzájomných pohľadávok podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky malo dôjsť k akémukoľvek skutočnému (reálnemu) zmenšeniu majetku poškodenej. Ani skutočnosť, že žalovaná dobrovoľne a z hľadiska serióznosti voči škodcovi ako klientovi žalovanej poskytla čiastočne plnenie na účet žalobcu, sama o sebe v žiadnom prípade nezakladá aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní, pretože aktívna vecná legitímácia je objektívna kategória vyplývajúca z hmotného práva a primárny subjekt (poškozovaná) v zmysle hmotného práva nikdy nespĺnil podmienky na to, aby mu voči žalovanej ako poisťovateľovi vznikol nárok na náhradu nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Záverom odvolania uviedla, že aj keď sa žalobca vo svojich podaniach odvoláva na zásadu náhrady skutočnej škody, z listinných dôkazov doložených žalobcom nevyplýva žiadna skutočná (reálna) škoda, ktorá mala poškodenej v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť. Poškozovaná v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla nevyňala žiadne finančné prostriedky, teda neutrpela žiadnu ujmu v majetkovej sfére. Z týchto dôvodov žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu sa v celom rozsahu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania, resp. napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalobca podal prostredníctvom právneho zástupcu k odvolaniu žalovanej vyjadrenie. Podľa jeho názoru žalovaná v odvolaní neuviedla nijaké relevantné skutočnosti ani nepredložila dôkazy, ktoré by viedli k spochybneniu správnosti skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie. Napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne a ako také ho navrhol potvrdiť. Uviedol, že súd sa podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami v tomto konaní a odôvodnenie rozsudku plne zodpovedá všetkým požadovaným náležitostiam v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Žalovaná v odvolaní v podstate vytyka rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že sa nestotožnil s ňou predpokladaným hodnotením skutkových okolností, procesného stavu v konaní a právnym názorom vo vzťahu k jej návrhu na zamietnutie žaloby. Vo vzťahu k námietkam aktívnej vecnej legitímácie poukázal na to, že právne otázky aktívnej vecnej legitímácie ako aj inštitútu započítania pohľadávok už boli v rámci rozhodovacej praxe súdov vyriešené a ustálené. Žalovanou namietané skutočnosti sú bez významu pre posúdenie ním uplatneného nároku. Úvahy žalovanej sú absurdné a nelogické, nakoľko v zmysle jej tvrdení by nemala existovať nijaká škoda na strane poškodeného ani v prípade, ak by k úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla došlo priamo jej zaplatením. Procesná obrana žalovanej je zároveň v rozpore s jej postupom šetrenia poisťovateľskej udalosti, keďže sama žalovaná, tak ako je uvedené v žalobe, postúpenú pohľadávku mu (žalobcovi) čiastočne splnila a až následne v priebehu konania spochybňuje aktívnu legitímáciu na jeho strane a nedôvodnosť započítania pohľadávok. Podľa neho boli v danom prípade naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a jeho žaloba je skutkovo a právne dôvodná. Poškodenej v dôsledku nutnej potreby prenajať si náhradné vozidlo vznikol voči nemu ako prenajímateľovi záväzok preukazovaný vystavenou faktúrou, ktorý záväzok vysporiadala poškodená spôsobom nahrádzajúcim platenie - započítaním vzájomných pohľadávok s prenajímateľom, so súčasným postúpením práva poškodenej ako nájomcu uplatňovať si nárok z titulu nákladov na prenájom vozidla priamo prenajímateľom voči poisťovni. Tzn. že účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné a prenajímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodenej, ktorá by musela najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky túto postúpiť prenajímateľovi ako postupníkov. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi ním (žalobcom) a poškodenou a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry, a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanej tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Takéto

postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Vyššie uvedený postup je súladný s ustálenou rozhodovacou praxou súdov, pričom v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky k úhrade nájomného došlo započítaním. V zmluve o postúpení pohľadávky si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím je preukázaný samotný vznik jeho práva (žalobcu) v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodenej v nadväznosti na citované dojednanie zmluvy o postúpení pohľadávky. Pokiaľ ide o žalovanou uvádzané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/30/2022, v ňom najvyšší súd posudzoval dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok ako samostatný právny úkon pre účely posúdenia odporovateľnosti. Išlo o absolútne odlišný predmet sporu od sporu vedeného medzi ním a žalovanou, jeho závery nie je možné chápať v zmysle, aký im dáva žalovaná. Uviedol, že inštitút započítania ako jeden zo spôsobov zániku záväzkov umožňuje, aby subjekty ktoré sú vzájomnými dlžníkmi, zbytočne nerealizovali úhradu jeden druhému, čo si možno pri platbe v hotovosti predstaviť ako odovzdanie určitého obnosu peňazí jednému subjektu a vrátenie tohto obnosu peňazí späť platiacemu subjektu. V zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.02.2021, sp. zn. 9Co/5/2021, zo zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok jej strán, a to nároku na náhradu odplaty za postúpenie pohľadávky poškodenej a nároku žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo, v dôsledku čoho sa poškodený dostal do rovnakej situácie, ako keby svoj dlh zaplatil, keďže účinky započítania sú rovnaké ako v prípade plnenia; inými slovami - neexistuje predsa rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenej, alebo sa toto realizuje vzájomným zápočtom. Z rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.06.2021, sp. zn. 10Co/7/2021 v obdobnej veci vyplýva, že iba pri striktnom (až puristickom) prístupe k uplatňovaniu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Krajský súd konštatoval, že vedome v danej spojitosti používa mierne zveličenie, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v rámci kontraktačných procesov odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov; určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodenej a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počinaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou. Zdôraznil, že v zmysle uvedeného je nepochybné, že započítanie je nutné chápať ako ekvivalent platby. Pokiaľ teda došlo k započítaniu, išlo v podstate o úhradu vzájomných pohľadávok. Na neho tak bola platne postúpená pohľadávka poškodenej na úhradu nákladov na nájom náhradného vozidla, ktoré vznikli v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej poisťovňou žalovanej a on (žalobca) je oprávnený túto uplatňovať priamo voči poisťovni, teda žalovanej, ktorá je tak v spore pasívne vecne legitimovaným subjektom v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona o PZP. Vo vzťahu k samotným dôvodom krátenia poistného plnenia za náhradné vozidlo, t. j. údajne neprimeranej ceny a odpočtu prevádzkových nákladov, odkázal v celom rozsahu na jeho predchádzajúce písomné podania a ústne vyjadrenia a mal za to, že nárok preukázal a zo strany žalovanej nedošlo k jeho relevantnému popretiu. S ohľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. K vyjadreniu žalobcu podala žalovaná vyjadrenie. Uviedla, že sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu, považuje ju v celom rozsahu za nesprávnu, nemajúcu žiadnu oporu v platnej právnej úprave. Zopakovala, že posúdenie aktívnej vecnej legitimácie žalobcu zo strany súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku je nezrozumiteľné, nepreskúmateľné, nepresvedčivé, neúplné, ako aj vnútorne rozporné. Z napadnutého rozsudku sa prakticky žiadnym zrozumiteľným spôsobom nedozvedela, prečo by žalobca mal mať aktívnu vecnú legitimáciu na uplatňovanie daného nároku v súdnom konaní. Aktívna vecná legitimácia žalobcu v obdobných sporoch nebola potvrdená žiadnou z najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky a túto otázku nemožno v žiadnom prípade považovať za vyriešenú a ustálenú. Čo sa týka rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Obdo/30/2022 zo dňa 23.08.2023, tu síce išlo o odlišný predmet sporu, ale najvyšší súd v tomto rozhodnutí prijal jednoznačný záver, že dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok nemožno nikdy chápať ako podstatnú súčasť iného právneho úkonu, resp. ju nemožno posudzovať s iným právnym úkonom ako jeden právny úkon. Ona nikdy nespochybnila,

že riadne splnenie záväzku (resp. dlhu) podľa § 559 Občianskeho zákonníka, je rovnako ako inštitút započítania podľa § 580 Občianskeho zákonníka jedným zo spôsobov zániku záväzkov. Avšak na rozdiel od zániku záväzku splnením nedochádza pri započítaní k žiadnemu skutočnému (reálnemu) plneniu. Započítanie je len právny konštrukt resp. právna fikcia, na základe ktorej dochádza len k zániku vzájomne sa kryjúcich práv a záväzkov subjektov práva a nedochádza tu k žiadnemu splneniu dlhu, resp. k úhrade (akejkoľvek) peňažnej pohľadávky. K vzniku skutočnej škody v majetkovej sfére poškodenej v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla teda mohlo dôjsť len v prípade, pokiaľ by k zániku záväzku poškodenej, vyplývajúceho jej z faktúry za prenájom náhradného vozidla, došlo riadnym splnením tohto peňažného záväzku zo strany poškodenej (a to či už úhradou tohto dlhu v hotovosti alebo bankovým prevodom). K tomu opätovne poukázala na svoje odvolanie, v ktorom uviedla, ako súdna prax interpretuje pojem „skutočná škoda“. Základným a prvotným predpokladom vzniku akéhokoľvek nároku zo zodpovednosti za škodu je preukázanie vzniku skutočnej škody, pričom v prípade prenájmu náhradného vozidla poškodenému vzniká skutočná škoda až vtedy, pokiaľ poškodený svoj dlh voči prenajímateľovi riadne zaplatí, čím sa majetkový stav poškodeného o túto hodnotu znižuje. Naopak pri započítaní vzájomných pohľadávok dochádza len k zániku vzájomných práv a povinností a majetkový stav poškodeného sa tu žiadnym spôsobom neznižuje. Poukázala aj na skutočnosť, že žalobca prostredníctvom webovej stránky H. ponúka poškodeným pri dopravných nehodách bezplatné zapožičanie náhradného vozidla po dobu opravy poškodeného vozidla. Aj to vyvracia tvrdenia žalobcu, že na strane poškodenej došlo k vzniku škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Spôsob akým žalobca v sporoch vedených na rovnakom alebo obdobnom skutkovom základe zakladá svoju aktívnu vecnú legitímáciu, vykazuje podľa nej znaky obchádzania zákona podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti uviedol, že už len samotná pohľadávka poškodenej na odplatu za postúpenie voči žalobcovi je účelovo (umelo) vytváraná až samotnou zmluvou o postúpení pohľadávky za účelom vykonania započítacieho úkonu, t. j. nejedná sa teda o pohľadávku poškodenej voči žalobcovi, ktorou by poškodená voči žalobcovi disponovala už pred samotným uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky (napr. z dôvodu obchodných vzťahov medzi žalobcom a poškodenou a pod.). Žalobca a poškodená sa v danom prípade zmluvou o započítaní vzájomných pohľadávok a zmluvou o postúpení pohľadávky snažia vylúčiť záväzné pravidlo zakotvené v § 4 ods. 2 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona o PZP v spojení so zásadou náhrady skutočnej škody vyplývajúcej z § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Hoci teda samotné uzatvorenie dohody o započítaní vzájomných pohľadávok a zmluvy o postúpení pohľadávky nie sú prostriedky, ktoré by sami o sebe boli zákonom zakázané, tak žalobca a poškodený týmito prostriedkami sledujú výsledok, ktorý je nepredvídaný a nežiadúci. Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 13.02.2024 tak možno považovať za absolútne neplatný právny úkon aj z toho dôvodu, že účelom tejto zmluvy je obchádzanie zákona v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je úplne bezpredmetné, že ona (žalovaná) už žalobcovi čiastočne plnila. Zopakovala, že zdôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, vyplývajúce z judikatúry ústavného súdu, či Európskeho súdu pre ľudské práva. Z týchto dôvodov zotrvala na svojom odvolaní.

5. Žalobca ďalšie vyjadrenie vo veci nepodal.

6. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Preskúmaním veci v rozsahu a z dôvodov odvolania žalovanej odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje a k odvolacím námietkam žalovanej dodáva nasledovné:

8. V priebehu sporu, ako aj v podanom odvolaní žalovaná opakovane spochybňuje aktívnu legitímáciu žalobcu z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z poškodenej na žalobcu. Súd prvej inštancie správne posúdil, že v dôsledku zmluvy o postúpení pohľadávky je daná aktívna

legitímácia žalobcu, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky, a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodenou ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom náhradného vozidla, ktoré bola poškodená nútená si prenajať v dôsledku nemožnosti užívať svoje poškodené vozidlo pristavené do servisu na opravu. Je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenej ako následok dopravnej nehody, pričom postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatnosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.02.2024 nepochybne vyplýva predmet - pohľadávka poškodenej vo výške 1.825,81 eur voči žalovanej, pričom postúpenie pohľadávky je odplatné za odplatu vo výške 1.825,81 eur, ktorá suma zároveň zodpovedá nájomnému za prenájom náhradného vozidla poškodenou, ktoré nájomné bolo poškodenej vyfakturované faktúrou č. 01752024 vystavenou žalobcom ako prenajímateľom. V bode č. 5. tejto zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že si vzájomné nároky - na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo - započítavajú.

9. V zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka môže byť postúpená iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná, a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá, identifikovateľná. Z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 165/2017 vyplýva, že "podmienkou platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku". S poukazom na uvedené preto súd prvej inštancie správne konštatoval, že postúpenie pohľadávky medzi žalobcom a poškodenou bolo platné a vyplýva z neho aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore.

10. V konaní medzi stranami nebolo sporné a v prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že dňa 20.12.2023 došlo k škodovej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle poškodenej C. D.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú pri prevádzke motorového vozidla u žalovanej ako poisťovne. V dôsledku škodovej udalosti bola poškodená nútená dať svoje motorové vozidlo opraviť, pričom oprava poškodeného vozidla bola vykonaná v období od 28.12.2023 do 13.02.2024. Poškodená za účelom zabezpečenia svojich potrieb dňa 28.12.2023 uzatvorila so žalobcom zmluvu o nájme č. 1694/2023, ktorej predmetom bol nájom náhradného motorového vozidla, a to v období od 28.12.2023 do 13.02.2024. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenej faktúru č. 01752024 za prenájom motorového vozidla počas 48 dní na sumu 1.825,81 eur s DPH. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 13.02.2024 následne poškodená previedla svoju pohľadávku vo výške 1.825,81 eur voči žalovanej za odplatu 1.825,81 eur žalobcovi a zmluvné strany si zároveň dohodli, že si vzájomné nároky - na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo, započítavajú. Listom zo dňa 13.02.2024 poškodená postúpenie svojej pohľadávky oznámila žalovanej. V následnom oznámení o poistnom plnení zo dňa 04.03.2024 žalovaná žalobcovi oznámila, že ukončila šetrenie poistnej udalosti a na fakturovanú sumu za prenájom náhradného motorového vozidla priznal poistné plnenie vo výške 1.181,82 eur.

11. Pokiaľ ide o poskytnuté poistné plnenie, toto má byť v takom rozsahu, aby poškodenému bola nahradená škoda v rozsahu, ktorý je preukázaný. Občiansky zákonník určuje rozsah škody v § 442 Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník pritom nedefinuje pojem „skutočná škoda“. Podľa ustálenej judikatúry sa pod skutočnou škodou rozumie ujma, ktorá predstavuje zmenšenie majetku poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Ide o určenie rozdielu v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody (R 55/1971); inak sa škoda definuje aj ako ujma (vyjadriteľná v peniazoch), spočívajúca v zničení, strate, zmenšení alebo znehodnotení veci a predstavujúca majetkové hodnoty, potrebné na uvedenie do predchádzajúceho stavu. Za skutočnú škodu sa považuje škoda, ktorá sa prejaví v majetkovej sfére poškodeného tým, že došlo k zmenšeniu jeho majetku. Predstavuje tak náklady vyjadrené v peňažnej forme, ktoré sú potrebné na uvedenie do pôvodného stavu alebo aj náklady, ktoré boli navyše vynaložené v porovnaní so stavom, ktorý tu bol bez škodnej udalosti.

12. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že poškodený má nárok na náhradné vozidlo len za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne. Riešenie otázky, či náklady za nájom náhradného vozidla boli nutné a účelné, závisí na posúdení konkrétnych okolností prípadu. Vzhľadom ku konkrétnym skutkovým okolnostiam sa

posudzuje, po akú dlhú dobu bolo obstaranie náhradného vozidla nutné a účelné. Vychádza sa totiž z toho, že zmyslom a účelom poskytnutia náhradného vozidla je zachovanie určitého životného štandardu poškodeného v situácii, keď dôjde k čiastočnému, resp. totálnemu poškodeniu (zničeniu) vozidla. Poskytnutím náhradného vozidla nie je poškodený ponechaný v tiesni a umožní sa mu viesť čo do kvality obdobný život ako pred škodovou udalosťou, resp. dopravnou nehodou. Využívanie náhradného vozidla nemôže byť celkom bezbrehé a vždy musí byť splnená podmienka účelnosti jeho využitia.

13. Pred súdom prvej inštancie bolo v danej veci preukázané, že na strane poškodenej sa jednalo o účelne a nutne vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla v trvaní 48 dní, po ktorú dobu trvala oprava poškodeného motorového vozidla, pričom k zapožičaniu náhradného motorového vozidla došlo v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 20.12.2023. Je potrebné zdôrazniť, že poškodená si náhradné vozidlo prenajala iba na obdobie, kedy sa jej poškodené vozidlo nachádzalo v servise a dĺžku opravy ovplyvniť nemohla. Podstatnou je v tomto prípade aj okolnosť, na ktorú poukázal žalobca, že oprava poškodeného motorového vozidla poškodenej prebiehala v autorizovanej servise, ktorý je zároveň v zmluvnom vzťahu so žalovanou. Účelnosť prenájmu náhradného vozidla zo strany poškodenej, vrátane doby nájmu, bola podľa odvolacieho súdu jednoznačná. Objektívnosť potreby náhradného motorového vozidla vyjadril žalovaný aj tým, že časť týchto nákladov poškodenému preplatil.

14. Taktiež bolo preukázané, že žalovaná priznala žalobcovi namiesto požadovaného poistného plnenia v sume 1.825,81 eur poistné plnenie v sume 1.181,82 eur, teda síce za požadovaných 48 dní prenájmu náhradného motorového vozidla, ale za jeden deň prenájmu nie sumu 37 eur, ale len sumu 26,64 eur. Zároveň žalovaná neakceptovala poplatok za prístavenie vozidla v sume 50 eur, ale len 30 eur, ponížila celkovú sumu o opotrebenie rozdielu technických hodnôt pred najazdením km a po najazdení 1345 km o sumu 113,45 eur a taktiež ponížila poistné plnenie v sume 13,45 eur (zniženie 0,01 eur/km). Odvolací súd však považuje celú uplatnenú sumu 1.825,81 eur za dobu 48 dní, po ktorú mala poškodená prenajaté náhradné motorové vozidlo z dôvodu opravy svojho poškodeného motorového vozidla za primeranú, odôvodnenú a celé náklady na prenájom náhradného motorového vozidla za toto obdobie za náklady účelne vynaložené, ktoré možno z hľadiska náhrady škody považovať za skutočnú škodu, ktorá poškodenej vznikla v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, za ktorú zodpovedá poistenec žalovanej.

15. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú ani odvolaciu námietku žalovanej o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (R 111/1998). Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: "Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku", vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie, spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom), uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach; teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

16. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto

rozhodnutie. Nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

17. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky žalovanej. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva a pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, preto len ak by súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú v konkrétnostiach účastníkom, bolo by potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

18. V danej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že sa žalovaná s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

19. Vzhľadom na uvedené, námietky, ktoré uviedla žalovaná v odvolaní v rámci uplatnených odvolacích dôvodov neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a taktiež neumožňujú ani záver o vadách konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie prvoinštančného súdu.

20. Na základe týchto skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej, ktorá v odvolacom konaní úspech nemala, nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, prostredníctvom súdneho úradníka.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).